

Forhold, jeg omtalte. Det saa vi for et Par Aar siden under den Dysenteri, vi havde paa Raadvad, at vi nødsagedes til at holde Skolen lukket flere Maaneder, efter at Epidemien i Virkeligheden var sluttet, blot fordi der henlaa enkelte Patienter. Noget lignende vilde være Tilfældet, hvis vi havde taget Skolen i Brug i Lyngby i 1898, i Stedet for at vi rømmede den halve Del af Amtssygehuset og indrettede den til et Hospital for Meningitispatienter. Havde vi ikke gjort det, havde vi maattet standse Undervisningen — af Hensyn til disse ganske faa Patienter — i lang Tid. Det var et rent Tilfælde, at vi saa os i Stand til at disponere over en Del af Amtssygehuset. I Reglen vil man for gode Ord og Betaling kunne faa overladt Lokaler til Leje, og naar man er berettiget til at tage dem, hindrer dette, at Priserne blive altfor opskruede. Vi have derude altid kunnet leje os frem, naar man var kommen saa vidt, at man havde opbrugt de offentlige Lokaler og altsaa var henvist til at leje; men Sundhedskommissionen har aldrig turdet gaa til den Foranstaltning forud, fordi man havde den Overbevisning, at Regningen ikke vilde blive godkendt, og at man ikke var berettiget til at afholde Udgifterne til at leje saadanne Lokaler.

Med Hensyn til Foranstaltninger mod Indførelse af Mælk fra andre Kommuner, hvilket omtales i § 18, kan man aldrig være sikker paa, at ikke en saadan Foranstaltning bliver misbrugt. Det er en foreløbig Foranstaltning, men det er netop det farlige ved den, at den, der foretager den og sætter den i Værk, maaske ikke anér, hvor stor Skade der tilføjes vedkommende. Det værste er netop, at Standsning overhovedet finder Sted; om den varer 8 eller 14 Dage, spiller ikke saa stor en Rolle for vedkommende. Jeg synes, at man bør gøre denne Standsning afhængig af en Undersøgelse af Forholdene paa Stedet og af, om der er Grund til at foretage denne Standsning i en Mands Bedrift og paaføre ham dette Tab.

Rørdam: Den højtærede Minister mente, at Aarsagen til, at Loven var fremkommen paa et saa sent Stadium, var, at der skulde indhentes Erklæringer fra Læger, særlig fra Embedslæger. Jeg synes, det er noget mærkeligt, at man, naar man i 8 Aar har vidst, at Loven skulde til Revision, saa i sidste Øjeblik giver sig til at indhente Erklæringer fra Lægerne. Disse Erklæringer kunde sandsynligvis have været tilvejebragte saaledes, at Loven kunde

have været forelagt i Begyndelsen af Samlingen. Dernæst skal jeg over for det ærede Medlem for Lyngby (Piper), som var bange for den Erstatning, der paa forskellige Punkter skulde gives, sige, at jeg tror ikke, man skal være saa bange derfor. Som Loven har virket i Praksis, anviser den Erstatning paa forskellige Omraader, men det er meget sjældent, at der bliver udbetalt Erstatninger. Det var ogsaa et Punkt, den højtærede Minister kunde give Oplysninger om ved Lejlighed, hvor mange Gange der i Henhold til denne Lov er udbetalt Erstatning, og hvor store disse Erstatninger have været. Det vil da vise sig, at det er sjældent, der har været udbetalt Erstatning, og at Erstatningerne have været forholdsvis meget smaa. — Naar det ærede Medlem for Lyngby med Hensyn til Spørgsmaalet om Forbud mod Indførelse af Mælk fra en Ejendom, der laa uden for Sundhedskommissionens Virksomhedsomraade, fandt dette meget farligt, betragter jeg det derimod som et meget væsentligt og vigtigt Punkt i Loven. Jeg tror, at er der noget, man skal være bange for som Smittebringer, er det Mælken, langt mere end Kødet — et Spørgsmaal, som vi jo i øvrigt behandlede ved Loven om Kødkontrollen. Det er ganske utvivlsomt, at Mælk er en langt værre Smittebringer med Hensyn til Tyfus, Skarlagensfeber, Difteri og mange andre Sygdomme. Maaske jeg i den Anledning maa anføre et ganske lille Eksempel, som har aktuel Interesse i denne Tid, og som jeg har ladet mig fortælle, uden at jeg dog kan garantere for Rigtigheden. Der er, som bekendt, for Tiden Mund- og Klovsyge paa Lolland paa forskellige Punkter i min Valgkreds. Den udbrød til at begynde med paa en temmelig stor Herregaard. Samme Dag, som den udbrød, skulde der fra denne Herregaard leveres Mælk til et Andelsmejeri. Kort Tid efter fik Mælkekuskens Køer Mund- og Klovsyge, og saa fik 3—4 andre Gaardes Besætning, der modtog Mælk fra dette Andelsmejeri, ligeledes Sygdommen. Naar man nu ser paa, hvilke Følger det har, at man ikke i Tide kunde træffe Foranstaltninger til at forbyde Udlevering af Mælk eller sørge for, at den Mælk, der kommer tilbage, var tilstrækkelig pasteuriseret, synes jeg, at det i høj Grad maner til Forsigtighed med Mælken som en særlig Smittebringer.

Det ærede Medlem for Lyngby (Piper) var ogsaa bange for den Betaling, der skulde gives for Attesterne. Jeg maa sige,